

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 17ης Δεκεμβρίου 1997

Υπόθεση T-159/95

Luigia Dricot κ.λπ.
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Εσωτερικός διαγωνισμός για τη μετάβαση από την κατηγορία C στην κατηγορία B - Απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαπιστώνουσα την αποτυχία των υποψηφίων στις προφορικές εξετάσεις - Αντιστοιχία μεταξύ ενστάσεως και προσφυγής - Αρχή της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών - Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων - Περιεχόμενο της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως - Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 1035

Αντικείμενο: Προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/B/9/93 περί βαθμολογήσεως των προσφευγόντων, κατά τις προφορικές εξετάσεις του εν λόγω διαγωνισμού, με βαθμό χαμηλότερο του ελαχίστου ορίου που απαιτείται βάσει της προκηρύξεως του διαγωνισμού και περί συνάκολουθης αρνήσεως εγγραφής του ονόματός τους στον πίνακα επιτυχόντων.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της απόφασεως

Οι προσφεύγοντες, υπάλληλοι κατηγορίας C της Επιτροπής, υπέβαλαν αίτηση συμμετοχής στον εσωτερικό διαγωνισμό COM/B/9/93, ο οποίος παρείχε τη δυνατότητα μεταβάσεως από την κατηγορία C στην κατηγορία B και αποσκοπούσε στην κατάρτιση πίνακα επιτυχόντων για θέσεις αναπληρωτών βοηθών διοικήσεως, βαθμών 5 και 4, της κατηγορίας B για την άσκηση καθηκόντων εκτελέσεως, υπό έλεγχο, τα οποία συνίστανται σε τρέχουσες εργασίες γραφείου υπό την ιδιότητα αναπληρωτή βοηθού διοικήσεως, αναπληρωτή βοηθού γραμματείας και αναπληρωτή τεχνικού βοηθού διοικήσεως.

Οι προσφεύγοντες έγιναν δεκτοί στις προφορικές εξετάσεις που διενεργήθηκαν από τον Σεπτέμβριο έως τις 17 Νοεμβρίου 1994.

Με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 1994, οι προσφεύγοντες πληροφορήθηκαν ότι, επειδή δεν έλαβαν κατά τις προφορικές εξετάσεις τον ελάχιστο απαιτούμενο αριθμό μονάδων, δεν κατέστη δυνατόν να συμπεριληφθεί το όνομά τους στον πίνακα επιτυχόντων.

Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, μεταξύ της 12ης και της 17ης Φεβρουαρίου 1995, ενστάσεις, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Οι ενστάσεις αυτές συντάχθηκαν πανομοιότυπας και συμπληρώθηκαν μεταγενέστερα με πρόσθετα σημειώματα των προσφευγόντων της 10ης Μαΐου 1995, τα οποία επίσης συντάχθηκαν πανομοιότυπας. Εφεξής οι εν λόγω ενστάσεις και σημειώματα μνημονεύονται ως η ένσταση και το σημείωμα.

Μετά την εκπνοή της προθεσμίας που είχε η Επιτροπή για να απαντήσει στην ένσταση, η Επιτροπή την απέρριψε ρητώς με απόφαση της 25ης Ιουλίου 1995, η οποία κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες στο τέλος Αυγούστου 1995.

Επί του παραδεκτού

Οι προσφεύγοντες, αντί να προσφύγουν κατευθείαν στο Πρωτοδικείο προσβάλλοντας την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, υπέβαλαν διοικητική ένσταση ενώπιον της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ). Καθόσον ενήργησαν κατά τον τρόπο αυτόν, όφειλαν να τηρήσουν το σύνολο των διαδικαστικών κανόνων αναγκαστικού χαρακτήρα που συνδέονται με το επιλεγέν βοήθημα της προηγούμενης ενστάσεως (σκέψη 21).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 7 Μαΐου 1986, 52/85, Rihoux κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1555, σκέψη 11

Ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλεται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή πρέπει, επί ποινή απαραδέκτου, να έχει προηγουμένως προβληθεί στο πλαίσιο της πριν από την άσκηση της προσφυγής διοικητικής διαδικασίας, προκειμένου η ΑΔΑ να είναι σε θέση να γνωρίζει με επαρκή ακρίβεια τις επικρίσεις που ο ενδιαφερόμενος διατυπώνει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πρέπει επίσης ο λόγος ακυρώσεως να προβάλλεται με την ίδια την ένσταση (σκέψεις 22 και 23).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 29 Μαρτίου 1990, T-57/89, Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-143, σκέψη 8· ΠΕΚ, 3 Μαρτίου 1993, T-58/91, Booss και Fischer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-147, σκέψη 83· ΠΕΚ, 6 Ιουνίου 1996, T-262/94, Baiwir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-739, σκέψη 40

Βεβαίως, ένας λόγος ακυρώσεως που προβάλλεται με την ένσταση μπορεί να αναπτυχθεί κατά τη διάρκεια της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας με πρόσθετα σημειώματα, υπό την προϋπόθεση ότι η αιτίαση που περιλαμβάνεται στα σημειώματα αυτά στηρίζεται στην ίδια αιτία με τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν με την αρχική ένσταση. Η προϋπόθεση αυτή ισχύει επίσης για να μπορεί ένας λόγος ακυρώσεως να προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (σκέψη 24).

Παραπομπή: Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 9· Booss και Fischer κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 83· Baiwir κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 41

Εντούτοις, δεν συμβαίνει το ίδιο στην περίπτωση κατά την οποία ένας λόγος ακυρώσεως, ο οποίος δεν έχει καμία σχέση με τις αιτιάσεις που εκτίθενται στην ένσταση, προβάλλεται για πρώτη φορά μετά την εκπνοή των προβλεπομένων στο άρθρο 90 του ΚΥΚ προθεσμιών. Πράγματι, η διαδικασία ενστάσεως που θεσπίζει το άρθρο αυτό υπόκειται σε αυστηρές προϋποθέσεις προθεσμιών, οι οποίες ανταποκρίνονται στην αρχή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (σκέψη 25).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 4 Φεβρουαρίου 1987, 276/85, Κλαδάκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 495, σκέψη 11

Το γεγονός ότι οι αιτιάσεις των προσφευγόντων, των οποίων προβάλλεται το απαραδέκτο, προτάθηκαν μάλλον ως σκέλη ενός λόγου ακυρώσεως παρά ως αυτοτελείς λόγοι ακυρώσεως δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να πληρούν τις προϋποθέσεις που έθεσε η προπαρατεθείσα νομολογία (σκέψη 26).

Επομένως, πρέπει να εξεταστεί, για κάθε σκέλος του λόγου ακυρώσεως του οποίου προβάλλεται το απαραδέκτο, εάν η Επιτροπή, ερμηνεύουσα με πνεύμα ευρύ την ένσταση, ήταν σε θέση να γνωρίζει με επαρκή ακρίβεια τις επικρίσεις που οι προσφεύγοντες είχαν διατυπώσει κατά των προσβαλλομένων αποφάσεων (σκέψη 27).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Μαρτίου 1989, 133/88, Del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψη 11· Baiwir κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 42

Όσον αφορά τα σκέλη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, τα οποία αντιλούνται, αντιστοίχως, από την προβαλλομένη παράβαση της προκηρύξεως του διαγωνισμού, καθόσον η εξεταστική επιτροπή υπέβαλε ερωτήσεις άσχετες προς τις ενδείξεις που εκτίθενται στην προκήρυξη αυτή, και από την προβαλλομένη παράβαση των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της εξεταστικής επιτροπής, καθόσον στο σύνολο των προφορικών δοκιμασιών όλων των υποψηφίων δεν παρέστησαν όλα τα τακτικά μέλη της εξεταστικής επιτροπής, αυτά δεν μνημονεύονται ρητώς ή σιωπηρώς στην

ένσταση. Επομένως, τα εν λόγω σκέλη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να κριθούν απαράδεκτα (σκέψη 28).

Το γεγονός ότι η Επιτροπή μπόρεσε εντούτοις να εξετάσει τα εν λόγω σκέλη του λόγου ακυρώσεως επί της ουσίας, με τη ρητή απόρριψη της ενστάσεως, και ότι δεν επισήμανε το εκπρόθεσμο της προβολής των σκελών αυτών δεν μπορεί να τα καταστήσει παραδεκτά, δεδομένου ότι τούτο θα αντέβαινε προς το σύστημα των δημοσίων τάξεως προθεσμιών που θέτουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ και, κατά συνέπεια, θα ισοδυναμούσε με ανασύσταση δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής που έχει απολεσθεί οριστικά (σκέψη 29).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 6 Δεκεμβρίου 1990, T-130/89, Β. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-761, συνοπτική δημοσίευση T-6/90, Petrilli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-765, συνοπτική δημοσίευση ΠΕΚ, 11 Ιουλίου 1991, T-19/90, von Hoessle κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1991, σ. II-615, σκέψη 23

Ως προς το σκέλος που αντλείται από την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ υποψηφίων του διαγωνισμού, η ένσταση αφορά, μεταξύ άλλων, φερόμενη δυσμενή διάκριση λόγω φύλου καθώς και προβαλλόμενη παράβαση, εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής, του άρθρου 5, πέμπτο εδάφιο, του παραρτήματος III του ΚΥΚ. Στην ένσταση μνημονεύεται επίσης η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων (σκέψη 30).

Το αφορών την τελευταία αυτή αρχή επιχείρημα αναπτύχθηκε στο σημείωμα της 10ης Μαΐου 1995. Είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι η αιτίαση αυτή συνδέεται στενά με τις αιτιάσεις της ενστάσεως (σκέψεις 31 έως 33).

Επομένως, το σκέλος που αντλείται από τη φερόμενη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των υποψηφίων του διαγωνισμού έχει το ίδιο αντικείμενο με τα αιτήματα που εκτέθηκαν στην ένσταση και περιλαμβάνει αιτιάσεις που στηρίζονται στην ίδια αιτία με τις αιτιάσεις της ενστάσεως. Κατά συνέπεια, το σκέλος αυτό δεν είναι απαράδεκτο λόγω ασυμφωνίας προς την ένσταση (σκέψη 34).

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Η προβλεπόμενη από το άρθρο 25 του ΚΥΚ υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται βάσει των συνθηκών της συγκεκριμένης περιπτώσεως, μεταξύ άλλων, του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχει ενδεχομένως ο αποδέκτης να λάβει εξηγήσεις (σκέψη 49).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 16 Δεκεμβρίου 1993, Τ-80/92, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-1465, σκέψη 62

Με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις οι προσφεύγοντες πληροφορήθηκαν ότι δεν είχαν λάβει το ήμισυ των απαιτούμενων για την προφορική εξέταση μονάδων και με την ευκαιρία αυτή τους γνωστοποιήθηκε ο ακριβής βαθμός τους (σκέψη 51).

Βεβαίως, η αιτιολογία αυτή δεν είναι εξαντλητική, στο μέτρο που δεν εμφανίζει ούτε τις εκτιμήσεις της εξεταστικής επιτροπής ούτε λεπτομερέστερα κριτήρια διορθώσεως από τα εκτιθέμενα στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Εντούτοις, τα στοιχεία αυτά καλύπτονται από το απόρρητο των διασκέψεων της εξεταστικής επιτροπής και η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει, κατά συνέπεια, να εναρμονιστεί με την τήρηση του απορρήτου που περιβάλλει τις εργασίες της εξεταστικής επιτροπής δυνάμει του άρθρου 6 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ. Επομένως, η γνωστοποίηση των βαθμών

που ελήφθησαν στις διάφορες δοκιμασίες συνιστά επαρκή αιτιολογία των αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής. Η αιτιολογία αυτή δεν θίγει τα δικαιώματα των υποψηφίων. Τους παρέχει τη δυνατότητα να πληροφορηθούν την αξιολογική κρίση που διατυπώθηκε σχετικά με τις επιδόσεις τους και να εξακριβώσουν, ενδεχομένως, ότι πράγματι δεν έλαβαν τον αριθμό μονάδων που απαιτείται από την προκήρυξη του διαγωνισμού για να τους επιτραπεί να συμμετάσχουν σε ορισμένες δοκιμασίες ή στο σύνολο των δοκιμασιών (σκέψεις 52 έως 54).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 4 Ιουλίου 1996, C-254/95 P, Κοινοβούλιο κατά Innamorati, Συλλογή 1996, σ. I-3423, σκέψεις 24, 31 και 32

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από διάφορες πλημμέλειες που διαπράχθηκαν κατά τη διεξαγωγή των προφορικών εξετάσεων

Επί του σκέλους που αντλείται από παράβαση του άρθρου 5, πέμπτο εδάφιο, του παραρτήματος III του ΚΥΚ

Η προκήρυξη του διαγωνισμού προβλέπει ότι «η εξεταστική επιτροπή συντάσσει τον πίνακα των επιτυχόντων, ο οποίος περιλαμβάνει το πολύ 60 υποψηφίους, οι οποίοι έλαβαν τους καλύτερους βαθμούς στο σύνολο των δοκιμασιών α', β', και γ'». Επομένως, εφόσον η εξεταστική επιτροπή δεσμευόταν από τους όρους της προκηρύξεως του διαγωνισμού, δεν είχε το δικαίωμα να συντάξει κατάλογο περιλαμβάνοντα πλέον των 60 υποψηφίων (σκέψη 66).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 28 Νοεμβρίου 1991, T-158/89, van Hecken κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1991, σ. II-1341, σκέψη 23

Όσον αφορά το άρθρο 5, πέμπτο εδάφιο, του παραρτήματος III του ΚΥΚ, καίτοι όντως προβλέπει ότι ο πίνακας των επιτυχόντων που συντάσσει η εξεταστική επιτροπή πρέπει να περιλαμβάνει αριθμό υποψηφίων τουλάχιστον διπλάσιο από τον αριθμό των θέσεων που θα πληρωθούν από τον διαγωνισμό, συνεπάγεται, εντούτοις, απλώς σύσταση στην εξεταστική επιτροπή, η οποία αποβλέπει στη διευκόλυνση των αποφάσεων της ΑΔΑ και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να

εξουσιοδοτήσει την εξεταστική επιτροπή να υπερβεί τα όρια του επιβαλλομένου σ' αυτήν με την προκήρυξη του διαγωνισμού πλαισίου (σκέψη 67).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 26 Οκτωβρίου 1978, 122/77, Agneessens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 633, σκέψη 22

Επί του σκέλους που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της εξεταστικής επιτροπής όσον αφορά την ικανότητα των προσφευγόντων να καταλάβουν θέση της κατηγορίας Β

Η εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και το βάσιμο των αξιολογικών της κρίσεων δεν μπορεί να υποβληθεί στον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή παρά μόνο σε περίπτωση πρόδηλης παραβάσεως των κανόνων που διέπουν τις εργασίες της εξεταστικής επιτροπής (σκέψη 72).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 15 Ιουλίου 1993, Τ-17/90, Τ-28/91 και Τ-17/92, Camara Alloisio κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-841, σκέψη 90· ΠΕΚ, 15 Ιουνίου 1994, Τ-6/93, Pérez Jiménez κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. ΙΙ-497, σκέψη 42· ΠΕΚ, 1η Δεκεμβρίου 1994, Τ-46/93, Μιχαήλ-Χίου κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. ΙΙ-929, σκέψη 48

Επομένως, δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες του Πρωτοδικείου ο έλεγχος της εκτιμήσεως της εξεταστικής επιτροπής όσον αφορά την ικανότητα των προσφευγόντων να ασκήσουν καθήκοντα θέσεως της κατηγορίας Β (σκέψη 73).

Επί του σκέλους που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των υποψηφίων του διαγωνισμού

Καίτοι είναι αληθές ότι ένας υπάλληλος δεν μπορεί, προς στήριξη προσφυγής ασκουμένης κατ' αποφάσεως εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού, να επικαλεστεί λόγους ακυρώσεως αντλούμενους από τη φερόμενη πλημμέλεια της προκηρύξεως του διαγωνισμού, ενώ δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τις διατάξεις της προκηρύξεως που θεωρεί ότι τον βλάπτουν, εντούτοις, ένας υποψήφιος διαγωνισμού δεν μπορεί

να στερηθεί το δικαίωμα να αμφισβητήσει καθ' όλα τα στοιχεία, περιλαμβανομένων και εκείνων που έχουν καθοριστεί στην προκήρυξη του διαγωνισμού, τη νομιμότητα της ατομικής απόφασης που εκδόθηκε γι' αυτόν κατ' εφαρμογή των όρων της προκηρύξεως αυτής, δεδομένου ότι μόνον αυτή η απόφαση εφαρμογής εξατομικεύει τη νομική του κατάσταση και του επιτρέπει να γνωρίζει με βεβαιότητα πώς και σε ποιο μέτρο θίγονται τα ιδιαίτερα συμφέροντά του (σκέψη 80).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 16 Οκτωβρίου 1990, T-132/89, Gallone κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-549, σκέψη 20· ΠΕΚ, 16 Σεπτεμβρίου 1993, T-60/92, Noonan κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-911, σκέψεις 21 και 23

Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες ουδόλως μπορούσαν να γνωρίζουν πως θα θίγονταν τα συμφέροντά τους πριν καταστεί εμφανές ότι κανένας φάκελος προς επεξεργασία κατά τη δοκιμασία συντάξεως εγγράφου εκθέσεως δεν αντιστοιχούσε στη δική τους ειδική πείρα. Πράγματι, οι γενικοί όροι της προκηρύξεως του διαγωνισμού δεν απέκλειαν το ενδεχόμενο να περιλαμβάνει ο φάκελος, κυρίως ο επονομαζόμενος «διοικητικός», στοιχεία που αφορούν τον τομέα της γραμματείας. Επομένως, μόλις τη στιγμή κατά την οποία οι προσφεύγοντες χρειάστηκε να προβούν στην επιλογή του φακέλου προς επεξεργασία κατέστη δυνατόν να μάθουν με βεβαιότητα πώς και σε ποιο μέτρο θίγονταν τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους. Κατά συνέπεια, το εν λόγω σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτό (σκέψη 81).

Εντούτοις, η άποψη των προσφευγόντων δεν μπορεί να γίνει δεκτή (σκέψη 82).

Πράγματι, υπάρχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως του άρθρου 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ όταν δύο κατηγορίες προσώπων, των οποίων οι πραγματικές και νομικές καταστάσεις δεν παρουσιάζουν ουσιώδη διαφορά, υφίστανται διαφορετική μεταχείριση (σκέψη 83).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 7 Φεβρουαρίου 1991, T-18/89 και T-24/89, Ταγαράς κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1991, σ. II-53, σκέψη 68

Λαμβανομένης όμως υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η ΑΔΑ για τον καθορισμό, αφενός, των αναγκαίων ικανοτήτων για την κατάληψη των προς πλήρωση θέσεων και, αφετέρου, βάσει των ικανοτήτων αυτών και προς το συμφέρον της υπηρεσίας, των όρων και των λεπτομερειών οργάνωσης ενός διαγωνισμού, δεν προκύπτει από την έλλειψη δυνατότητας επιλογής θέματος σχετικού με τον τομέα της γραμματείας κατά τη γραπτή εξέταση ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν μεταχείριση ενέχουσα δυσμενή διάκριση κατά την προφορική εξέταση (σκέψη 86).

Παραπομπή: Gallone κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 27

Επί του σκέλους που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών

Προκειμένου να ελεγχθεί αν υφίσταται διαφορετική μεταχείριση, πρέπει να γίνει συγκριτική εξέταση της μεταχειρίσεως που επιφυλάχθηκε στις δύο κατηγορίες προσώπων των οποίων η νομική και πραγματική κατάσταση δεν παρουσιάζει ουσιώδεις διαφορές (σκέψη 98).

Παραπομπή: Ταγαράς κατά Δικαστηρίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 68

Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες εντοπίζουν την άνιση μεταχείριση στο γεγονός ότι οι προς πλήρωση θέσεις στο πλαίσιο των διαγωνισμών μεταβάσεως από την κατηγορία Β προς την κατηγορία Α χορηγούνται πάντοτε, αντιθέτως προς τις αντίστοιχες θέσεις στο πλαίσιο των διαγωνισμών μεταβάσεως από την κατηγορία C προς την κατηγορία Β, όπως πιστοποιούν οι στατιστικές. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι στην Επιτροπή εναπόκειται να δικαιολογήσει τη διαφορά αυτή (σκέψη 99).

Το επιχείρημα όμως αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, πρόκειται για σύγκριση διαγωνισμών, έκαστος των οποίων έχει τον δικό του χαρακτήρα και τη δική του αυτονομία ως προς τα αποτελέσματα στα οποία καταλήγει. Επιπλέον, είναι αναντίρρητο ότι οι στατιστικές που επικαλούνται οι προσφεύγοντες αφορούν τους διαγωνισμούς στο πλαίσιο των οποίων ο αριθμός των υποψηφίων καθώς και των προς πλήρωση θέσεων εποίκιλλε και οι προβλεπόμενες από την προκήρυξη του διαγωνισμού λεπτομέρειες διενεργείας και η σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής διέφεραν μεταξύ τους. Σ' αυτό προστίθεται ότι πρόκειται για χωριστές κατηγορίες (B και C) και όχι για δύο είδη ισοδύναμων υπηρεσιακών καθηκόντων (σκέψη 100).

Επομένως, οι νομικές και πραγματικές καταστάσεις που προέβαλαν οι προσφεύγοντες προς απόδειξη της άνισης μεταχείρισεως εμφανίζουν ουσιώδεις διαφορές. Κατά συνέπεια, από τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως δεν προκύπτει δυσμενής διάκριση σε βάρος 0ηλέων υπαλλήλων (σκέψεις 101 και 102).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή.